

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 383/2021
25.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Веселин Јовановић, адвокат из ..., против туженог Ауто-мото савеза Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Владислав Костић, адвокат из ..., ул. ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1586/20 од 07.08.2020. године, у седници одржаној 25.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1586/20 од 07.08.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр 3750/18 од 17.12.2019. године, ставом првим изреке, дозвољава се објективно преиначење тужбе из поднеска пуномоћника тужиоца од 27.10.2010. године у односу на захтев тужиоца за накнаду штете уместо враћања на рад. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог о отказу уговора о раду број ... од ...2009. године, као незаконито. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, и обавезан тужени да му на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 303.318,24 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у ком је тражио да се обавезе тужени да му преко износа досуђеног ставом трећим изреке исплати износ од још 976.465,66 динара, као и да му и на износ досуђен ставом трећим изреке плати законску затезну камату, и ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 306.116,00 динара, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1586/20 од 07.08.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована, а ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, па је обавезан тужени да

тужиоцу на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 151.659,12 динара, под претњом принудног извршења, док је у преосталом делу за износ од још 151.659,12 динара захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде и обавезан је тужени да плати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 112.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења, док је у преосталом делу захтев тужиоца за износ од 193.616,00 динара одбијен, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да плати туженом на име трошкова другостепеног поступка износ од 37.666,36 динара, под претњом принудног извршења.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилац није доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка се ревизијом не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време на основу уговора о раду број ... од ...2009. године, почев од ...2009. године и обављао је послове ... у оквиру којих је учествовао у организацији поводом одржавања конференција за новинаре, промоција страних ауто-мото организација и малих ауто-мото клубова са територије РС у просторијама подрумског дела зграде који је адаптиран за одржавање састанака, прослава и промоција за потребе туженог и чланова туженог, других спортских друштава и клубова. Тужиоцу је дана ...2009. године достављено упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду заведено под бројем ... од ...2009. године, због тога што је тужилац са представником Привредног друштва „ББ“ д.о.о. ..., закључио уговор о организацији годишње прославе овог друштва у просторијама пословног клуба туженог у ул. ... у ..., а да за то није имао сагласност руководиоца. Тужилац се, преко пуномоћника, изјаснио о упозорењу писаним путем дана ...2009. године. Тужени је након тога спровео поступак одлучивања о одговорности запосленог у коме је утврдио да тужени није регистрован и да не испуњава услове за обављање пословне делатности у оквиру које је тужилац закључио уговор о организацији годишње прославе са Привредним друштвом „ББ“ д.о.о. ... и ...2009. године донео решење о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе, којим је тужиоцу престао радни однос код туженог. Суд је утврдио да код туженог не постоји у писаном облику доказ да је одржана промоција Привредног друштва „ББ“ д.о.о. ... у просторијама туженог током 2009. године, као и да је неколико дана пре него што је требало да се одржи прослава тужилац лично усменим путем

обавестио председника туженог о молби Привредног друштва „ББ“ д.о.о. ... Такође је утврђено да је председник туженог, као овлашћено лице, постигао договор са Привредним друштвом „ББ“ д.о.о. ... о одржавању прославе која је имала за сврху остваривања пословне сарадње.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за поништај отказног решења и накнаду штете основан, закључујући да је тужилац поступао у складу са радним дужностима које је обављао у оквиру свог радног места и уз сагласност туженог, а такво становиште прихватио је и другостепени суд.

Одредбом члана 179. тачка 2) Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Према одредби члана 191. став 4. Закона о раду, ако суд утврди да је запосленом незаконито престао радни однос, а запослени не захтева да се врати на рад, суд ће на његов захтев обавезати послодавца да запосленом исплати накнаду штете у износу од највише 18 зарада, које би запослени остварио да ради, и то зависно од временаведеног у радном односу и година живота запосленог, као и броја издржаваних чланова породице, а према ставу 6. тог члана, послодавац и запослени могу поднети захтев из ст. 4. и 5. овог члана до окончања главне расправе пред судом.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за поништај отказног решења и накнаду штете усвојен. У парничном поступку несумњиво је утврђено да је тужилац у свему поступао у складу са уобичајеним пословима које обавља у оквиру свог радног места на које је распоређен на основу уговора о раду и да није својом кривицом учинио повреде радне обавезе утврђене општим актом туженог или уговором о раду.

Другостепени суд је правилно закључио да је првостепени суд недовољно ценио да је тужилац остварио радни стаж код туженог у укупном трајању од само 9 месеци, а што је један од три критеријума који утичу на правилно одмеравање накнаде штете у смислу члана 191. став 4. Закона о раду. Стога је правилно закључио да тужиоцу, с обзиром на законски максимум (18 зарада) припада половина износа од оног који је досуђен првостепеном пресудом у висини од шест нето зарада у укупном износу од 303.318,24 динара, односно да му припада износ од 151.659,12 динара, имајући у виду да је тужиочева нето зарада износила 50.553,04 динара.

С обзиром на све наведено, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд није посебно ценио ревизијске наводе којима се оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог и којима се понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић